

Men hvad jeg troer allerede nu ikke at burde forsømme, er at bidrage Mit til at bringe en Dplysning frem om et Spørgsmaal, som maaskee kunde have nogen Værd, en Dplysning, som jeg skal udbede mig af Premierministeren, og som maaskee kan besvares blot ved et Ja eller et Nei.

I Slutningen af Warschauerprotocollen staae nogle Ord, som allerede igaar i en anden Forbindelse bleve anførte af den 3die Folkethingsmand for Kjøbenhavn (J. E. Larsen). Det er disse Ord, „at, forsaavidt man maatte dømme saaledes, at, for at sikke et fuldstændigt heldigt Udfald af denne Combination, ogsaa andre Renunciationer maatte være nyttige og ønskelige, da maatte det paa hvile Hans danske Majestæt at paatage sig de Skadesløsholdelser, hvortil der kunde anerkjendes at være retfærdige og billige Afkomster tilstede.“ Der er her ikke Tale om de hos os udfærdigede Renunciationer, hvorpaa Ministeriet nu lægger saa ringe Vægt, men om Renunciationer, som Premierministeren formodentlig ei vil frakende enhver Betydning, efterdi han selv har fundet det passende at lade dem afgive af den vedkommende Familie. De nævnte Ord i Warschauerprotocollen sigte nærmest til de slesvigholsteenske Præventioner, som ere begrundede i det augustenburgske Husets formeentlige Arverettigheder. Da Danmarks Stilling i Anledning af Kundgjørelsen af 28de Januar var under Forhandling, og flere Landsthingsmænd yttrede sig misbilligende om den Hertugen af Augustenburg i Kundgjørelsen tillagte Titel „Hans Durchlauchtighed“, anførte derfor den ærede Premierminister i Overenskiemmelse hermed, at, om man endog i Danmark maatte betegne ham som en Høiforræder, kunde man dog ikke berøve ham denne Titel, saalænge den ikke ved Dom var fratjent ham. En saadan Dom var der altsaa ikke Tale om senere; der var kun Tale om et Forlig, som nu er blevet meddeelt i Departementstidenden af 15de Marts. Det sluttedes i Frankfurt under 30te Decem-ber 1852 og er undertegnet af Hertugen af Augustenburg eller, som han ogsaa her skriver sig, Hertugen af Slesvig-Holsteen. Denne Overenskomst, som jeg antager vil være de fleste af Forsamlingens Medlemmer bekendt,

gaaer ud paa, at den danske Regjering har udbetalt 1½ Million Species til Hertugen af Augustenburg, og derfor overdrager han den danske Regjering sine Godser paa Als og Slesvigs Fastland, hvorpaa det saa hedder i den 3die Paragraph, at Hertugen lover og forsikrer, „for sig og Familie“ ikke at ville modsætte sig Ordningen af Arvesølgen i de under Kongen af Danmarks Scepter forenede Lande. Der er heri et Udtryk, der synes mig at være af den Art, at det berettiger til det Duffe, at faae en Dplysning af den ærede Premierminister. Det heder sig nemlig, at Hertugen af Augustenburg lover og forsikrer dette „for sig og Familie,“ men derimod siges der intet om, at der var udfærdiget, ved Siden af denne Renunciation fra Hertugen af Augustenburg, andre Renunciationer, og da navnlig for Sidelinien i hans Hus, for Prindsen af Augustenburg og dennes Søn. Jeg tør nu antage, at den ærede Premierminister vil være enig med mig i, at det er et publicistisk anerkjendt og ogsaa af den danske Regjering anerkjendt Princip, at ved saadanne Leiligheder, som denne, kan i det Høieste en Fyrste som Hertugen gjøre Udfald for sig og sine Efterkommere, men han kan derimod ikke gjøre nogen for Sidelinien forbindende Tilstgelse. Dette Princip er til Exempel anerkjendt af den danske Regjering i det forrige Aarhundrede, hvor man ved en bekendt Leilighed ikke lod sig note med at faae en Renunciation udfærdiget af Hertugen af Augustenburg, men ogsaa sikrede sig en af hans Broder, Prindsen af Augustenburg, og ligeledes er det, for her kun at blive staaende ved eet Exempel paa analoge Anerkjendelser af det samme Princip i den tydske Forbundsforamling i Frankfurt i Aaret 1831, under Behandlingen af de brunswickske Agnaters fremtidige Retsforhold, udtrykkeligen bleven anerkjendt fra alle Sider og i stor Udstrækning — og navnlig ogsaa af den danske Regjerings Gesandt for Holsteens og Lauenburgs Vedkommende — at det ikke er tilstrækkeligt i saadanne Forhold, at Hovedlinien gaaer ind paa Noget for sig og Børn, men man har anerkjendt, at derved medføres og paalægges intet Baand navnlig for Agnaterne af Sidelinien. Jeg vil altsaa nu